

end rejser, hotelophold og biludleje. Udvidelse af mulighederne for at optjene bonuspoint og udvidelse i tilgiftens karakter forudsætter imidlertid, at et andet luftfartsselskab, som konkurrerer med tilladelsesindehaveren, yder en sådan tilgift som led i et flybonusprogram.

Den væsentligste begrænsning i flyselskabernes adgang til at yde tilgift som led i flybonusprogrammer er således i stk. 5, hvor karakteren af et flybonusprogram er nærmere defineret. Et flybonusprogram skal, således som det er defineret i stk. 5, mindst omfatte ydelse af tilgift ved salg af hotelophold og biludleje, såfremt tilladelsesindehaveren samarbejder med andre erhvervsdrivende. At flybonusprogrammet skal udbydes internationalt betyder, at programmet reelt skal markedsføres ligeværdigt i flere forskellige lande. Det er derfor alene internationale flyselskaber, der kan opfylde denne betingelse. Flybonusprogrammer skal være et led i tilladelsesindehaverens sædvanlige virksomhed. Programmet må således ikke oprettes for en kortere tidsperiode eller for derigennem at give andre erhvervsdrivende adgang til at yde tilgift ved samarbejde med et luftfartsselskab.

For at inkludere alle danske og udenlandske luftfartsselskaber er stk. 6 indsat som følge af de nye regler for EU-landenes flyselskaber, som trådte i kraft pr. 1. januar 1993.

Bestemmelsen i stk. 7 giver ministeren adgang til at undtage fra forbudet imod tilgift for andre virksomheder, der er i international konkurrence svarende til den, der var baggrunden for indførelsen af særbestemmelsen i den gældende lovs § 6, stk. 3, for flyselskaber, og på de betingelser, der svarer hertil.

Dispensationsadgangen er henlagt til ministeren, idet der skal foretages en afvejning af forbrugerpolitiske og erhvervspolitiske hensyn, herunder hensynet til andre erhvervsdrivende.

De berørte forbruger- og erhvervsorganisationer tillige med Forbrugerombudsmanden og Konkurrencesekretariatet forudsættes inddraget i forbindelse med ministerens fastlæggelse af dispensationspraksis.

Dispensation forudsætter, at den ydelse af tilgift, som ansøgerens udenlandske konkurrent yder på de udenlandske markeder, er lovlig efter den dér gældende lovgivning. En dispensation kan indskrænkes til kun at gælde for

salg til andre erhvervsdrivende, såfremt det alene er en sådan tilgift, der lovligt kan ydes på de pågældende udenlandske markeder.

Det påhviler ansøgeren at fremlægge dokumentation herfor ved indhentning af udtalelser fra relevante udenlandske myndigheder eller på anden tilsvarende måde.

Meddelelse af dispensation medfører ikke fritagelse fra lovens øvrige bestemmelser, jf. dog § 8, stk. 3.

Til nr. 4

Hensigten med ændringsforslaget er reelt at ligestille alle erhvervsdrivende vedrørende forbudet mod de i stk. 1 omhandlede rabatmærker m.v. Det er ikke sigtet med forslaget § 8, stk. 1, at udelukke, at der ydes organiseret rabat på grundlag af medlemskab af foreninger, ansættelse i en bestemt privat eller offentlig virksomhed, tilknytning til bestemte erhverv el.lign. Når der ydes organiseret rabat, skal bestemmelsen i stk. 1 således overholdes. Den organiserede rabat kan derfor ikke ydes ved brug af mærker, kuponer el.lign. i dagblade, medlemsblade, tilbudsaviser, reklamebrochurer m.v. I bemærkningerne i det fremsatte lovforslag til stk. 1 bør der herefter ses bort fra 5.-7. afsnit.

Til nr. 5

Ændringen af § 8, stk. 3, er en ændring som konsekvens af ændringen til § 6.

Til nr. 7, 8, 9 og 13

Lovforslaget videreførte de særbestemmelser i den gældende markedsføringslov, der er nødvendige for at gennemføre EF-direktiverne om sikkerhedskrav til legetøj og produkter, som på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med levnedsmidler. Som anført i bemærkningerne til § 12 a skal disse bestemmelser overføres til lov om produktsikkerhed, jf. forslag til lov om produktsikkerhed, L 132. Da produktsikkerhedsloven nu er vedtaget og vil træde i kraft før markedsføringsloven, er særbestemmelserne ikke længere nødvendige i L 211.

Til nr. 10

Ændringsforslaget svarer til forslaget om